

WILLIAM
SHAKESPEAREN
SONETIT

Nautintojen ajan aarre

Suomentanut ja toimittanut Kirsti Simonsuuri

Rakkauteni valtias, jolle alamaiseksi
 hyveesi sitoi minut vahvoin velvoitein:
 sinulle lähetän tämän kirjallisen viestin,
 4 sitoumuksen todisteen, en taidonnäytettä.
 Suuren sitoumuksen, jonka kehno älyni
 näyttää paljaana, sanojen puutteena;
 vaan toivon että hyvä kuvittelukykyysi
 8 majoittaa tuon alastoman sisälle sieluusi.
 Kunnes tähti joka johtaa kulkuani
 ilmoittaa suotuisan aseman,
 antaa puvun ryysyläisen rakkaudelle
 12 ja todistaa, olen kauniin kohteen arvoinen.
 Silloin julistan rohkeasti: rakastan sinua,
 en näyttäydy ennen siellä missä tutkit minua.

Lord of my loue, to whome in vassalage
 Thy merrit hath my dutie strongly knit;
 To thee I send this written ambassage
 To witnesse duty, not to shew my wit.
 Duty so great, which wit so poore as mine
 May make seeme bare, in wanting words to shew it;
 But that I hope some good conceipt of thine
 In thy soules thought (all naked) will bestow it:
 Til whatsoeuer star that guides my mouing,
 Points on me gratioously with faire aspect,
 And puts apparrell on my tottered louing,
 To show me worthy of their sweet respect,
 Then may I dare to boast how I doe loue thee,
 Til then, not show my head where thou maist proueme

- Ihana rakkaus, taas voimistu jottei sanota
 että teräsi on tylsempi kuin halu,
 kun halu vasta tänään ahmi kyllikseen
 4 ja huomenna on terävä kuin ennen.
 Tee niin, rakkaus, vaikka tänään täytät
 silmiesi nälkää kunnes nukahtavat syötyään,
 avaa ne taas huomenna, niin ettei rakkauden
 8 henki kuole pitkään ikävään.
 Anna raskaan väliajan olla valtameri
 joka erottaa rannat, ja kahden vastakihlautuneen
 tulla joka päivä rantaan katsomaan
 12 rakkauden yhä ihanampaa paluuta.
 Kutsu aikaa talveksi, se täynnä huolia
 tuo kesän tuloon kolmin verroin kaipuuta ja iloa.

*S*weet loue renew thy force . be it not said
 Thy edge should blunter be then appetite,
 Which but too daie by feeding is alaid,
 To morrow sharpened in his former might,
 So loue be thou, although too daie thou fill
 Thy hungrie eyes, euen till they winck with fulnesse,
 Too morrow see againe, and doe not kill
 The spirit of Loue, with a perpetual dulnesse:
 Let this sad *Surrim* like the Ocean be
 Which parts the shore, where two contracted new,
 Come daily to the banckes, that when they see:
 Returne of loue, more blest may be the view.
 As cal it Winter, which being ful of care,
 Makes Somers welcome, thrice more wish'd, more rare .

- Niin kuin laineet lyövät kohti hiekkarantaa,
niin minuuttimme kiirehtivät loppuun,
kukin vie paikan siltä mikä edelsi
4 ja pyrkii eteenpäin lakkaamatta raataen.
Kun lapsi syntyy valon maailmaan,
se konttaa aikuisuuteen; ja maineen kukkuloilla
paha pimennys lyö arvaamatta kunniaan,
8 ja aika joka antoi, tuhoaa nyt lahjan.
Se puhkoo nuoruudelta kukoistavan kilven,
kaivaa vaot kauneuden otsaan,
ahnehtii aidon luonnon herkkupalat,
12 eikä mikään säily, ajan sirppi niittää kaiken.
Vain runoni säilyy ja tuo toivoa,
ylistää sinua, ei pelkää ajan julmaa kättä.

Like as the waues make towards the pibled shore,
So do our minutes hasten to their end,
Each changing place with that which goes before,
In sequent toile all forwards do contend.
Natiuity once in the maine of light,
Crawies to maturity, wherewith being crown'd,
Crooked eclipses gainst his glory fight,
And time that gaue, doth now his gift confound.
Time doth transfixe the flourish set on youth,
And delues the paralels in beauties brow,
Feedes on the rarities of natures truth,
And nothing stands but for his sieth to mow.
And yet to times in hope, my verse shall stand
Praising thy worth, dispight his cruell hand.